

byla-li původní pohledávka vykonatelnou, není vykonatelným ani náhradní nárok.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, R II 195/31.)

Na základě rozvrhového usnesení, určujícího náhradní nárok podle čtvrtý odstavec, ex. ř. navrhl vymáhající věřitel exekuci na nemovitost zatíženou náhradním nárokem. Soud první stolice exekuci zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Usnesení prvního soudu, že tu vůbec není exekučního titulu podle ex. ř., nelze s tím souhlasiti, protože podle § 1 č. 1 ex. ř. usnesení civilních soudů jsou exekučními tituly. Není důvodu, by rozvrhové usnesení, určujícímu náhradní nárok podle § 222 čtvrtý odstavec č. 1 řádu byla odepřena moc exekučního titulu a by věřiteli bylo o, by si pro pohledávku, exekučně vtělenou, vymohl exekuční titul žalobou, jak míní soud první stolice.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že rozvrhové usnesení určující náhradní nárok podle § 222 čtvrtý odstavec ex. ř. jest exekučním titulem, na jehož základě by mohl věřitel vésti přímo exekuci na nemovitost zatíženou náhradním nárokem. Nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutích č. 4349 a 7564, že toto usnesení slouží jen k provedení knihovního pořádku. V rozhodnutí č. 7564 bylo vyloženo, že věřitel, pro něhož byl určen náhradní nárok, jest jaksi postupníkem ze zákona původního věřitele a že tedy nemůže nabýti více práv než měl původní věřitel. Pohledávka původního věřitele, jímž byla Městská spořitelna v B., jak ze spisů vyplývá a jak sám vymáhající věřitel v rekursu připouští, vykonatelná nebyla a nelze proto ani náhradní nárok za vykonatelný uznati. (Viz Hora, Soustava exekučního práva, str. 196.)

Čís. 10947.

Dávka z majetku a z přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, č. 309 sb. z. a n.).

K tomu, by mohla býti dávka z majetku a z přírůstku na majetku přikázána v přednostním pořadí, musí býti z přihlášky a z jejích dokladů zřejmo, že jsou splněny předpoklady stanovené v § 62 zák. pro přednostní pořadí. Doklady o tom náleží předložiti orgánu, jenž dávku požaduje.

O výši dávky, o jejím trvání soudy nerozhodují, ale jsou povolány rozhodovati o jejím přednostním pořadí.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, R II 224/31.)

Nižší soudy, vzavše za podklad exekuční návrh finanční prokuratury ze dne 31. července 1930 a připojený k němu výkaz nedoplatků jakož i přihlášku finanční prokuratury ze dne 10. ledna 1931, přikázaly z nejvyššího podání za prodanou nemovitost v přednostním pořadí na dávce z majetku a z přírůstku na majetku 3.304 Kč 80 h, na úrocích 644 Kč, na exekučních poplatcích 18 Kč 60 h a na útratách exekučních 65 Kč 60 h, celkem 4.033 Kč. Odpor proti přikázání dávky, opírající se o to, že se účtovaná dávka netýká jen prodané nemovitosti, nýbrž i jiného jmění povinného, odkázán byl nižšími soudy na pořad správní.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu knihovni věřitelky potud, že přikázal československému eráru k hotovému zaplacení na dávce z majetku a z přírůstku na majetku celkem 2.761 Kč.

Důvody:

Neprávem nižší soudy odkázaly odpor dovolací rekurentky na pořad správní. Důvod, který pro to uvádějí, že jde o spornou skutkovou okolnost, o které nelze soudu rozhodovati, neobstojí. Jde o dávku z majetku a z přírůstku na majetku a o její přednostní uspokojení z rozdělované exekuční podstaty. O výši dávky, o jejím trvání ovšem soudy nerozhodují, ale jsou povolány (§§ 210, 213, 214, 216 ex. ř.) rozhodovati o jejím přednostním pořadí a o to v projednávaném případě jde. Soud rozhoduje tu na podkladě uvedeném v § 214 ex. ř., zejména na základě přihlášky a jejích dokladů (§ 210 ex. ř.). Podle § 62 zákona o dávce z majetku a z přírůstku na majetku ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. požívá dávka přednostního práva zástavního na nemovitostech co do částky na ně poměrně vypadající, a to nejvýše do 30% jejich zjištěné čisté hodnoty. Aby mohla býti dávka z majetku a z přírůstku na majetku v přednostním pořadí přikázána, musí z přihlášky a z jejích dokladů býti zřejmo, že jsou splněny předpoklady stanovené v § 62 zákona pro přednostní pořadí, tedy, že se účtovaná dávka z majetku a z přírůstku na majetku týká nemovitosti, o niž jde, a že nepřevyšuje 30% její zjištěné čisté hodnoty. Doklady o tom náleží předložiti orgánu, jenž dávku požaduje. Dovolací rekurentka vytkla, pokud se týče svými odporem upozornila, že již první předpoklad pro přikázání dávky v přednostním pořadí z prodané nemovitosti, totiž že se týká dávka nemovitosti, není v exekučním návrhu ze dne 31. července 1930 ani v přihlášce ze dne 10. ledna 1931 prokázán. Tomu, jak z těchto podání jest zřejmo, skutečně tak jest a nejen to, nýbrž z exekučního návrhu a z přihlášky není ani vidno, jaká byla zjištěná čistá hodnota prodané nemovitosti a zdali účtovaná dávka nepřevyšuje 30% zjištěné čisté hodnoty prodané nemovitosti. Nemohly tudíž exekuční návrh a přihláška býti podkladem pro přikázání účtované dávky z majetku a přírůstku na majetku a nižší soudy, přikázavše dávku na podkladě shora uvedeném, pochybily. Dovolacímu rekursu však přes to bylo lze vyhověti jen částečně. Dávka z majetku a z přírůstku na majetku byla totiž přihlášena nejen finanční prokuraturou, pokud se týče v exekučním návrhu, nýbrž i berním úřadem. V této přihlášce, znějící na 2213 Kč, se výslovně potvrzuje, že

účtovaná dávka týká se prodávané osminy nemovitosti a je také uvedena zjištěná čistá hodnota této nemovitosti, takže vidno, že požadovaná (v této) přihlášce dávka 30% této hodnoty nepřevyšuje. Tato přihláška odpovídá § 62 zákona čis. 309/1920, a na jejím základě bylo účtovanou v ní dávku v přednostním pořadí přikázati.

Čís. 10948.

Ujednání nájemce podniku se samostatným kapelníkem, že bude za určitou měsíční gáží s (dvoučlenným) orchestrem umělecky působiti v podniku nájemcově podle svých nejlepších sil ku prospěchu podniku, není smlouvou služební (námezdní) ve smyslu § 49 čis. 6 j. n.

(Rozh. ze dne 4. září 1931, R I 490/31.)

Smlouvou ze dne 27. listopadu 1928 zavázal se žalobce působiti se svým dvoučlenným orchestrem, jím samým jako houslistou a pianistou, žalobcovým zaměstnancem, ve vinárně najaté žalovaným, umělecky podle svých nejlepších sil ku prospěchu podniku žalovaného a opatřiti na svůj náklad archiv notový a hudební nástroje (vyjímajíc klavír a harmonium). Smlouva byla uzavřena na dobu od 1. prosince 1928 do 30. listopadu 1929. Žalovaný však dal žalobci dne 15. dubna 1929 výpověď ke dni 1. května 1929. Žalobou, zadanou na krajském soudě, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody 38.400 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Žaloba je podána pro bezdůvodné propuštění žalobce před uplynutím smluvní doby, po kterou byl najat žalovaným k provozu hudby v podniku žalovaného (provoz vinárny). Třebaže žalovaný provozuje živnost obchodní, živnostenskému řádu podléhající, není zjednání hudby pro jeho podnik pomocným obchodem podle čl. 273 obch. zák., neboť toto jednání není v bezprostředním vztahu k hostinské živnosti, nýbrž jen ve vztahu vzdálenějším, ježto nejde o pravidelnou činnost patřící k provozu hostinství (Hermann-Otavský: »O obchodech«, publikace Všehrdu II. vydání str. 9). Podle toho výkony, jež měl žalobce konati v živnosti žalovaného podle smlouvy, jsou službami nekupeckými a žalobce sám jako kapelník neprovozuje obchody a jeho činnost se posuzuje podle živnostenského řádu. Šlo o obyčejné produkce hudební (žalobce hrál na housle a s ním hrál pianista), takže jde o pomocnou činnost v hostinské živnosti podle § 73 ž. ř., ovšem, jak již řečeno, jen vzdálenější, pravidelně se nevyskytující. Takové poměry služební (námezdní) spadají pod ustanovení § 49 čis. 6 j. n. a spory z nich přísluší podle tohoto ustanovení k výlučné příslušnosti okresních soudů (srovnej Hora: Čsl. civilní právo procesní, díl I. str. 134, vydání Všehrdu 1926 a rozh. nejv. soudu čis. 4564 sb. n. s.). Okresní soud jest k projednání tohoto sporu výlučně příslušný a, an ve věci rozhodoval sborový soud, je řízení i rozsudek zmatečný podle § 477 čis. 3 c. ř. s., ke kteréž zmatečnosti jest hleděti z úřadu (§ 43 j. n., § 240 c. ř. s.). Rozsudek byl proto zrušen a vyslovena zmatečnost řízení podle § 477 první odstavec a § 494 c. ř. s.